

Arrest

nr. 117 822 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 november 2013.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voert zij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet bij beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 28 oktober 2013 het volgende gesteld:

“De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (RvS 219 256 van 8 mei 2012). Gezien de aanvraag noch van een geldig identiteitsstuk of gelijkgestelde titel vergezeld is, noch van een geldige verschoning voor de ontvankelijkheidsvoorwaarde bevat, komt de beslissing van het bestuur niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voor dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde vervat in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 voor voorliggende aanvraag niet werd vervuld.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze reeds in het kader van andere procedures identiteitsdocumenten aan de verwerende partij heeft overgemaakt, wordt erop gewezen dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient in principe dient te beschikken over een identiteitsdocument, tot doel heeft zekerheid te verkrijgen omtrent de ware identiteit van de aanvragers. Gelet op het risico van identiteitsusurpatie, kon de verwerende partij derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, de verzoekende partij niet voldeed aan de door de wetgever, in dit artikel, voorziene ontvankelijkheidsvereiste.

Daar de bevoegde staatssecretaris oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk was omdat niet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan is, diende zij niet over te gaan tot een onderzoek van de buitengewone omstandigheden en/of van de gegrondheid van de aanvraag.

De middelen lijken ongegrond.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 12 november 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 17 december 2013, alwaar zij door de kamervoorzitter uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 28 oktober 2013 opgenomen grond, voorwerp van de vraag tot horen, stelt de verzoekende partij dat zij meerdere opeenvolgende aanvragen indiende en dat bij minstens één van die aanvragen haar identiteit voldoende werd aangetoond. Bij de actualisatie van de aanvraag werd dit niet gevoegd, maar het doel zou bereikt zijn, want haar identiteit zou voldoende duidelijk gemaakt worden in het administratief dossier en in de vorige aanvragen. Zij vraagt de bestreden beslissing te verbreken.

De verwerende partij wijst ter terechtzitting op het belang van de onomstootbaarheid van de identiteit, hetgeen in de voorbereidende werken en de rechtspraak wordt benadrukt. Zij verwijst naar de nota en sluit zich aan bij de beschikking.

2.4 Waar de verzoekende partij zich ter terechtzitting beperkt tot de loutere stelling dat het doel bereikt is nu haar identiteit voldoende werd duidelijk gemaakt in het administratief dossier en in de vorige aanvragen, kan de verzoekende partij niet geacht worden enige elementen bij te brengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen hieromtrent reeds in de beschikking werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond ten aanzien van de middelen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 9*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET